

HỒI 66

GẶP LẠI CỔ NHÂN

Khoái Lạc Vương đôi mắt lờ đờ, không hiểu vì “ca vũ” của mười bảy cô thiếu nữ quá hấp dẫn, hay tại vì ông ta đang suy nghĩ một chuyện gì...

Thình lình, đám thiếu nữ vụt quặc sát thân hình xuống, họ uốn éo nhanh lên như giấy dựa, như vật mình.

Họ không còn uốn éo nữa mà là họ vặn mình run rẩy, như họ đang bị một sự kích động đê mê...

Cuối cùng, Khả Nhân chống khuỷu tay nghiêng đầu, nhưng thân hình vẫn trong tư thế nằm ngửa chân co chân duỗi:

- Vương gia... Vương gia có bằng lòng không?

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười:

- Quí a đầu.

Khả Nhân nói:

- Cả bọn chúng tôi như thế này, nhất định sẽ làm Vương gia thỏa mãn... Vương gia không tin như thế sao?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Các người đã “trung bằng chúng” rõ ràng như thế, bản vương sao lại không tin?

Khả Nhân nói bằng một giọng cực kỳ quyến rũ:

- Thế thì.... Vương gia thu nạp chúng tôi nhé.

- Thu nạp các người?

Khả Nhân cười nụ:

- Cung Chúa của chúng tôi đã bỏ chúng tôi nơi này, như vậy rõ ràng là không cần đến chúng tôi nữa... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Vương gia đành giết chúng tôi ư?

Khoái Lạc Vương mỉm cười:

- Thì ra các người định đem thân đời lấy mạng sống đây à?

Khả Nhân nói thật dạn:

- Dù sao Vương gia cũng là bật tu mi mà...

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Bản vương sao lại giết các người? Nếu luôn cả đám con gái như thế mà không thả được, thì bản Vương làm sao xứng đáng bậc anh hùng trong thiên hạ? Làm sao có thể xứng đáng là người đối diện với bậc hào sĩ như Trầm công tử đây?

Ông vẫy tay nói tiếp:

- Các người đi đi.

Khả Nhân hơi sừng sốt:

- Vương gia... Vương gia không cần chúng tôi ư?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Các người tuy cũng khá là... hấp dẫn đấy, nhưng dưới con mắt của bản Vương, các người chỉ là một đám quỉ chưa... lớn đủ sức, bản Vương không thích đâu.

Khả Nhân trừng mắt:

- Vương... gia...

Khoái Lạc Vương khoát tay:

- Tất cả cố gắng của bọn người đều là việc làm uổng công... Thôi, mặc quần áo vào rồi đi về cho lẹ.

Khả Nhân đỏ mặt và vụt đứng phắt dậy vẫy tay.

Mười sáu cô thiếu nữ tên tò, hè nhau chạy như trốn vào bóng tối.

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười và khe khẽ vỗ tay...

Một bóng người nhỏ thó từ trong thoáng ra quỉ mọp:

- Vương gia dạy bảo?

Trầm Lãng giật mình vì nhận ra đó là chú bé “Tiểu Tinh Linh” chia bài đêm hôm qua, thật không ngờ chú bé ấy lại có được trình độ khinh công như thế.

Khoái Lạc Vương nghiêm giọng:

- Theo bọn quỉ cái đó, xem sào huyết của chúng ở đâu rồi trở về báo cáo.

Tiểu Tinh Linh lại mọp xuống:

- Vâng.

Tiếng nói phát ra cùng một lúc với thân ảnh phóng lên, chỉ thoáng mắt chú bé “Tiểu Tinh Linh” đã mất hút vào bóng tối.

Trầm Lãng khẽ gục gặt: “Môn hạ Khoái Lạc Vương thật quả đều lợi hại.”

Tuy trong lòng khâm phục, nhưng ngoài mặt Trầm Lãng vẫn giữ vẻ tự nhiên bước tới vòng tay:

- Vương gia thật quả là hào khí, trí tuệ ứng biến khắp thiên hạ không ai bì kịp, tại hạ cũng không bắt giữ được một cô gái như thế thật vô cùng thẹn thùa đối với Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười:

- Dung nhan của U Linh Quý Nữ mà có thể làm cho Trầm Lãng phải mềm tay thì nhất định phải là một người tuyệt sắc, chỉ tiếc vì bản Vương không được dòm qua...

Trầm Lãng nói:

- Nhưng cô ta vẫn như là một vật trong tay của Vương gia mà.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Túc hạ chẳng những là người hiểu được bản Vương, mà lại còn là người đã hơn một lần cứu lấy sinh mạng, thật bản Vương không biết phải đối đãi thế nào cho xứng đáng.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nếu tại hạ dừng bôn chôn thì có lẽ bây giờ cô gái ấy đã trở thành tên tù của Vương gia rồi... Vương gia nói thế càng làm cho tại hạ thêm hổ thẹn.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Nếu túc hạ không ra tay, bản Vương uống cạn chén rượu đó thì thành tên tù của nàng chứ làm sao nàng lại thành tên tù của bản Vương được.

Trầm Lãng hỏi lại:

- Vương gia thật không biết trong chén rượu ấy có độc à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Nếu biết thì làm sao lại uống?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Vương gia tuy bung lên, nhưng đâu đã để cho chén đựng vào môi? Vương gia làm thế chẳng qua muốn thử nhãn lực của Trầm Lãng này thôi, chứ làm gì lại có thể trúng kế của nàng?

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Trên đời này quả chỉ có Trầm Lãng là thấy được tận đáy lòng ta.

Bấy giờ Độc Cô Thương vẫn còn nằm dài trên nền gạch, nhưng Khoái Lạc Vương không hề liếc tới, ông ta đứng dậy kéo tay Trầm Lãng:

- Đại chiến đã qua, bản Vương cần phải ủy lạo túc hạ... Và trước nhất để cho túc hạ nhìn qua cái đẹp của hậu cung...

Trầm Lãng nói:

- Hậu cung của Vương gia nhất định phải là nơi tuyệt đẹp nhất trần gian, nhưng bây giờ cái mà tại hạ muốn thấy chính là... một người đàn ông xấu.

Khoái Lạc Vương cười:

- Kim Vô Vọng ấy à?

Trầm Lãng gật đầu:

- Vâng.

Khoái Lạc Vương nói:

- Bản Vương tưởng túc hạ quên hẳn chứ.

Trầm Lãng chép miệng:

- Người bạn tốt trong đời thì làm sao lại dễ quên như thế?

Khoái Lạc Vương cười:

- Túc hạ có thể kết làm tri kỷ với Kim Vô Vọng thì đã là một điều rất khó, trước mặt bản Vương đã dám thừa nhận mối thâm giao ấy thì lại là một chuyện khó gấp ngàn lần... Được rồi, túc hạ ngay bây giờ bản Vương sẽ cho gọi...

Khoái Lạc Vương hai tay khẽ vỗ vào nhau, từ phía sau có người bung ngay chiếc rương nhỏ, Trầm Lãng nhìn mau kẻ bung chiếc rương chột hơi biến sắc... Gã bung chiếc rương hai tay đưa thẳng đứng im, không phải Kim Vô Vọng mà là một gã thiếu niên, có lẽ là tên vệ sĩ của Khoái Lạc Vương...

Khoái Lạc Vương vỗ nhẹ lên nắp rương:

- Nếu các hạ muốn gặp Kim Vô Vọng thì cứ mở chiếc rương này.

Chút xíu nữa là Trầm Lãng phát run lên. Từng trải qua bao nhiêu sinh tử, chưa bao giờ Trầm Lãng cảm thấy rờn rợn như bây giờ...

Phải chăng Kim Vô Vọng đã chết rồi à?

Phải chăng trong rương này đựng chiếc đầu của hắn?

Bàn tay từng cầm nổi vật nghìn cân, thế mà bây giờ đối với cái nắp rương nhỏ nhỏ, Trầm Lãng cảm thấy như kiệt sức...

Nhìn bàn tay hơi run của Trầm Lãng đặt lên nắp rương, Khoái Lạc Vương vụt khẽ thở dài.

Nắp rương cuối cùng vẫn mở ra, không phải Trầm Lãng mở ra mà do Khoái Lạc Vương mở.

Và trong đó không có đầu người như Trầm Lãng tưởng, mà chỉ có một phong thư.

Như từ vực thẳm được kéo lên, Trầm Lãng thở một hơi dài và liếc nhanh vào dòng chữ trên lá thư:

“Thuộc hạ đã thành người tàn phế, tuy có lòng phục Vương gia đến chết, nhưng không còn sức để thực hiện lòng trung... Vương gia lấy nghĩa quốc sĩ mà đãi kẻ thuộc hạ, hận vì mình không chết được để đáp tình, lòng còn mang ân cao núi, thù sâu như biển, không dám tự hủy hoại, nên đành phải du lãng chân trời góc bể, nếu còn có cơ duyên phục được thù, báo được ân, thuộc hạ sẽ nguyện cầu được quỳ nơi trước huyệt”

Xem xong thư, Trầm Lãng mím miệng thở ra.

Khoái Lạc Vương vỗ mạnh lên nắp rương:

- Ân oán phân minh, Kim Vô Vọng đáng gọi một kỳ nam tử trong vũ trụ.

Trầm Lãng buồn buồn:

- Cũng cầu mong người đi toại nguyện, cầu mong cho ân oán được đền bồi.

Khoái Lạc Vương cất giọng cười dài:

- Tứ Bá của bản Vương, kẻ đi người chết cả rồi, thế nhưng bây giờ bản Vương vẫn còn cười được, tức hạ có biết vì sao không?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Tại hạ thực không được biết.

Khoái Lạc Vương vỗ vỗ vai Trầm Lãng:

- Chỉ vì bản Vương được tức hạ... mỗi một mình đức của các hạ cũng dư để vượt xa tứ bá.

Giọng cười của Khoái Lạc Vương lại càng cao và ông ta cao hứng kéo tay Trầm Lãng sánh đôi đi thẳng ra sau như hai người bạn...

*****

Nếu dùng lời lẽ để tả lại cảnh tứ đẹp đẽ của nội cung Khoái Lạc Vương thì thật khó mà đạt được, chỉ có thể nói đó là cảnh trí nội cung của một nhà vua thêm vào đó tính chất hào phóng của thi nhân.

Mười mấy những thiếu nữ, có kẻ đang gát đuôi trên thành ghé, mười mấy tên tơ đồng, có kẻ dựa nghiêng nệm gấm nhịp sênh ca diu đặt.

Nếu dùng ngôn ngữ để hình dung sự gợi cảm của họ thì có lẽ văn chương không đủ sức.

Tất cả những thiếu nữ đang vui đùa chợt như sững sốt khi thấy Trầm Lãng. Nơi này, ngoài Khoái Lạc Vương, tuyệt nhiên không có một bóng dáng đàn ông nào khác, thế nhưng hôm nay phá lệ, hôm nay lại có một gã thiếu niên. Và ác hại hơn nữa là trên mặt gã lại có một nét cười cực kỳ quyến rũ.

Tất cả những cô gái đều sững sốt.

Bao nhiêu con mắt long lanh đều nhìn vào Trầm Lãng.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Ta cứ tưởng đàn ông khi thấy đàn bà hôn phi phách tán, không ngờ hôm nay lại chứng kiến đàn bà phải điều đứng khi thấy đàn ông.

Đám thiếu nữ đỏ mặt cúi đầu cười khúc khích.

Họ tuy găm mặt, nhưng tia mắt lại cứ len lén chớp về phía Trầm Lãng liên hồi.

Khoái Lạc Vương cười và vỗ vai Trầm Lãng:

- Sao? Túc hạ thấy họ như thế nào?

Trầm Lãng nói:

- Tiên nữ giáng trần. Vương gia quả là hạnh phúc quá dư.

Khoái Lạc Vương nhướn mày:

- Bất cứ túc hạ để mắt vào ai, bản Vương sẽ trao tặng ngay cho túc hạ.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tại hạ đâu dám thế.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cổ nhân đã thường có chuyện tặng ái thiếp cho hảo sĩ, giai thoại truyền tụng ngàn đời, thế tại sao bản Vương lại không được chứ... Huống chi, cứ xem cặp mắt của họ nhìn túc hạ thì biết đêm nay họ khó lòng ngủ được... Vậy thì, tại sao bản Vương lại không tỏ ra rộng rãi một chút? Túc hạ cứ nói đi, bất cứ vừa ý một người nào, bản Vương cũng có thể đưa tặng cho túc hạ.

Trầm Lãng mỉm cười không nói. Hắn nhìn đám thiếu nữ y như một số tượng gỗ phơi bày.

Khoái Lạc Vương liếc Trầm Lãng và cao giọng:

- Số mỹ nữ này bản Vương không dám tự khoe khoang, sự thật chỉ dám nói rằng nội cung phi tần của Hoàng đế, nếu có đẹp thì cũng thế thôi. Chẳng lẽ trong số đó túc hạ không ưng ý được một người sao?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đẹp lắm, chỉ hiềm vì son phấn đã làm dơ nhan sắc.

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- A. Trầm Lãng quả là một nhân vật nhân sắc cao minh.

Trầm Lãng thất giọng:

- Chỉ tiếc vừa rồi Vương gia không thấy được dung nhan của U Linh Quý Nữ.

Khoái Lạc Vương cười:

- Túc hạ cho rằng nàng ấy có một nhan sắc thiên hạ vô song ư?

Trầm Lãng chỉ cười không nói.

Khoái Lạc Vương vụt nói:

- Được rồi, bản Vương sẽ cho túc hạ diện kiến một nhân gian tuyệt sắc.

Trầm Lãng cười:

- Người đẹp thì dễ có, nhưng người đẹp chắc khó tìm.

Khoái Lạc Vương cười sảng sặc:

- Bản Vương sẽ đưa túc hạ diện kiến một người, sau khi thấy người ấy rồi, nếu túc hạ còn nói U Linh Quý Nữ là tuyệt sắc vô song thì kể như bản Vương chịu thua vậy.

Ông ta lại kéo tay Trầm Lãng và cười nói tiếp:

- Nhưng này, sau khi thấy nàng rồi đừng có xiêu hồn lạc phách nhé. Tất cả những gì của bản Vương cũng đều không tiếc với túc hạ, chỉ trừ nàng.

Ông ta ngưng nói ngửa mặt cười dài, một giọng cười cực kỳ đặc ý.

Trầm Lãng nói lầm thầm:

- Cũng mong rằng nàng không làm tôi thất vọng.

Lời nói của Trầm Lãng quả có nhiều hậu ý, cũng may là Khoái Lạc Vương không nghe thấy.

Trong nội cung lại còn có nội cung.

Trầm Lãng theo Khoái Lạc Vương xuyên qua nhiều màn trướng, từ bên ngoài hãy còn nghe văng vẳng tiếng chắc lưỡi hít hà của đám thiếu nữ khi nãy, trong giọng điệu tiếc rẻ y như có xen lẫn lời nguyên rủa.

Khoái Lạc Vương cười:

- Trầm Lãng, đáng lý túc hạ không nên chạm tự ái của họ, túc hạ không ngó ngang tới họ, chắc chắn sẽ làm cho họ thất vọng vô cùng.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tại hạ vốn là kẻ lỗ mãng, làm sao bì kịp được phong thái lân hương tích ngọc của Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười:

- Thế mà bọn thiếu nữ diễm lệ khi nãy muốn kiếm một người chồng lỗ mãng như thế mà không được đấy chứ.

Và ông ta vụt thấp giọng:

- Cười nhỏ và đi nhẹ một chút, thân thể nàng yếu mềm lắm, chịu không nổi sự kinh động đâu.

Trầm Lăng cười thâm: “Thật không ngờ Khoái Lạc Vương lại lân ái nàng như thế. Phù Sai lân ái Tây Thi chắc cũng không hơn.”

Và Trầm Lăng chợt cảm nghe hồi hộp: “Biết có phải nàng chăng?”

Chợt thấy màn nhung trước mặt lộ ra một khung cửa hẹp.

Trầm Lăng đã từng thấy nhiều cửa hẹp, có loại bằng cây quý, có loại bằng đá mài, cũng có loại cần vàng nạm ngọc, nhưng so với khung cửa này thì hoàn toàn không giống, hoàn toàn không thể sánh được.

Khung cửa này là dùng hoa tươi kết lại, muôn ngàn đoá hoa màu sắc rất khác nhau, lại được kết liền nhau trông vào thật là rạng rỡ.

Hai đứa tiểu hoàn tóc còn gióc biếm đứng hầu ngoài cửa vừa thấy Khoái Lạc Vương đến lại lật đật quì xuống khấu đầu:

- Vương gia hôm nay đến quá sớm.

Hai cô ả vừa nói vừa liếc Trầm Lăng.

Tuy tuổi hãy còn nhỏ, nhưng đôi mắt của hai cô gái thật là linh hoạt đa tình.

Khoái Lạc Vương cười nói:

- Không phải hôm nay quá sớm, mà tại hôm rồi quá trễ thì đúng hơn.

Cô ả đứng bên phải cười nói:

- Phải rồi, mỗi ngày vào buổi tối Vương gia cũng đều đến viếng an cô nương chỉ có đêm rồi cô nương tôi đợi hết giờ này sang giờ khác mà Vương gia cũng không đến, cô nương tôi sốt ruột gan.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Nàng đợi ta lâu lắm thật à?

Cô bé nói:

- Thật chứ, không tin Vương gia cứ hỏi Yên Nhi đây thì biết.

Cô bé tên Yên Nhi rụt nói:

- Thuộc hạ cũng không biết cô nương có sốt ruột không, chỉ thấy trong lúc đợi, cô nương đã bóp nát cả một xâu chuỗi minh châu...

Khoái Lạc Vương khoái chí vuốt râu cười ha hả, nhưng tiếng cười vừa phát lên thì ông ta lại rụt cổ thè lưỡi hỏi:

- Cô nương có phải bây giờ đang ngủ không?

Cô bé tên Oanh Nhi nói:

- Lúc này nhờ uống nửa chén nước sâm nên cô nương mới chợp mắt được đó.

Khoái Lạc Vương gật gật đầu biểu lộ vẻ thất vọng, ông ta y như là không dám kinh động đến giấc ngủ của nàng.

Oanh Nhi nói:

- Bây giờ xin thỉnh Vương gia trước uống vài chung trà, khi cô nương thức giấc chúng thuộc hạ sẽ ra thỉnh Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười thật dịu:

- Bản Vương chỉ nhè nhẹ vào dòm nàng một chút được không?

Oanh Nhi nói:

- Vương gia muốn vào thì ai dám cản.

Yến Nhi cười:

- Chỉ có điều Vương gia thừa biết cô nương rất hay giật mình trong lúc ngủ nếu nghe tiếng động, cho nên chính Vương gia đã ban lệnh không cho một ai làm kinh động khi cô nương đang ngủ.

Khoái Lạc Vương ngáp ngừng:

- À... à...

Và ông ta quay qua cười gượng nói với Trầm Lăng:

- Có lẽ bản Vương không nên nuốt lời, khi lệnh đã ban ra trước mặt bọn a hoàn

nhỉ?

Trầm Lăng mỉm cười: - Vâng vâng, đúng như thế.

Khoái Lạc Vương nói mau: - Thế thì... chúng ta đi ra ngoài một chút vậy.

Trầm Lăng gật đầu: - Vâng, nên đi ra là phải.

Trầm Lăng thật không ngờ một con người ngang dọc như Khoái Lạc Vương mà lại quá thủ lễ với một cô gái như vậy. Nếu vị cô nương mà đúng như người Trầm Lăng nghĩ thì quả là nàng thủ đoạn quá cao siêu.

Khoái Lạc Vương đi ra mà mắt thì cứ liếc lại nơi khung cửa như luyến tiếc.

Chợt nghe mùi hương từ trong cửa bay ra và tiếp theo là một giọng nói dịu dàng:

- Có phải Vương gia đến đó không?

Khoái Lạc Vương mừng rỡ ra mặt, nhưng miệng thì cứ nói:

- Được được... nàng cứ ngủ... cứ ngủ...

Oanh Nhi bĩu môi nói nhỏ:

- Đã làm ồn cho người ta tỉnh dậy mà lại còn bảo ngủ đi ngủ đi...

Khoái Lạc Vương làm bộ không nghe:

- Thôi, để lúc khác rồi bản Vương sẽ lại đến.

Tiếng từ trong cửa cười thật dịu:

- Vương gia đã đến mà sao lại không vào?

Khoái Lạc Vương cười:

- Đi vào làm kinh động nàng sao?

Tiếng từ trong cửa lại cười:

- Vương gia đã đến thì dù cho ba ngày ba đêm không ngủ tiện thiếp cũng vui.

Giọng cười thật trong thật dịu, thật đúng là một giọng cười làm điên đảo lòng người.

Thoáng nghe giọng cười ấy, mắt Trầm Lãng vụt sáng lên.

Và Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Đã thế, bản Vương xin vào vậy. chỉ có điều, bữa nay có một người khách cũng muốn diện kiến cô nương, không biết cô nương có bằng lòng tiếp hay không?

Tiếng trong cửa nói:

- Vương gia đã đưa khách đến, tất nhiên phải là hạng siêu quần, lẽ đâu tiện thiếp không vì Vương gia mà tiếp.

Khoái Lạc Vương khẽ kéo tay áo Trầm Lãng và thấp giọng:

- Túc hạ có nghe không? Giọng nói thật là ngọt lịm.

Trầm Lãng cười:

- Quả thật bất phàm.

Yến Nhi và Oanh Nhi cúi rạp mình:

- Xin thỉnh Vương gia.

Hai người bước vào phòng.

Quả là một thế giới của hương hoa. Muôn vạn đóa hoa hồng tô điểm cho một gian phòng như tiên cảnh.

Trong vạn lục hồng trung, một người thiếu nữ áo trắng, tóc giống như dòng suối đen huyền bỏ xõa, ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc ghế bọc nhung, sắc đẹp của nàng đã làm cho hoa hồng phai nhạt.

Trầm Lãng bước vô tim vụt rộn lên khi nhận ra nàng.

Nàng quả đúng là người mà hắn nghĩ, nàng quả đúng là Bạch Phi Phi.

Đôi mắt của nàng phớt qua Trầm Lãng như nói lên điều u oán, như nói lên nỗi vui mừng... Không bút mực nào có thể tả được đôi mắt đó. Một đôi mắt nặng trĩu tâm tư...

Miệng nàng hé mở như hoa:

- Tiện thiếp yếu đuối không thể đứng lên làm lễ. Xin Vương gia thứ tội.

Khoái Lạc Vương nói mau:

- Được rồi... được rồi, cô nương cứ nằm đi, nằm nghỉ đi.

Và kéo Trầm Lãng nhích tới, Khoái Lạc Vương mỉm cười:

- Đây là công tử Trầm Lãng, người khách muốn được diện kiến cô nương đây.

Chỉ trong một thoáng qua, đầu óc của Trầm Lãng diễn biến không biết bao nhiêu ý nghĩ...

Chẳng lẽ Khoái Lạc Vương lại không biết là nàng biết mình ư?

Và nàng, nàng chẳng lẽ lại cố ý làm ra vẻ không biết mình?

Chính Trầm Lãng, Trầm Lãng cũng không biết mình có nên làm bộ không nhận biết nàng chẳng?

Bạch Phi Phi khẽ thở ra:

- Vương gia đã thừa biết rằng tiện thiếp biết Trầm công tử, thế tại sao lại còn cố làm như thế?

Khoái Lạc Vương vỗ vỗ trán:

- À à... thì ra Trầm công tử mà cô nương nói đó là Trầm công tử đây sao?

Bạch Phi Phi cười thật dịu:

- Ngày xưa, lúc lưu lã giang hồ, nếu mấy bạn không nhờ Trầm công tử cứu trợ, thì bây giờ... bây giờ sợ e không còn để ở đây hầu hạ Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười:

- Như thế thì bản Vương phải tạ ơn công tử.

Trầm Lãng vòng tay:

- Không dám.

Bạch Phi Phi:

- Trầm công tử lần này đến đây thật tiện thiếp vui mừng hết sức.

Khoái Lạc Vương cười:

- Bây giờ thì cần nói để cô nương rõ, Trầm công tử hiện nay đã là người nhà của mình rồi.

Bạch Phi Phi lộ vẻ mừng rỡ:

- Thật... thật ấy à?

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản Vương cho đâu có lừa cả mọi người trên đời, nhưng nhất định không bao giờ lừa cô nương đâu.

Bạch Phi Phi nói:

- Thật đây là một hi sự, tiện thiếp phải thân tự kính rượ cho nhị vị mới được.

Vừa nói Bạch Phi Phi vừa cố sức chống tay ngồi dậy.

Khoái Lạc Vương lật đật bước lại đỡ lấy nàng:

- Được rồi, cô nương khỏi nhọc, nếu cần thì bản Vương sẽ tự gọi người.

Bạch Phi Phi nói:

- Vương gia yên lòng, tiện thiếp bây giờ khỏe lắm.

Nàng cười nhẹ và tiếp lời:

- Huống chi, bữa nay là ngày anh hùng kiến diện, nếu tiện thiếp không chính tay kính rượ thì lại là một chuyện tiếc rẻ muôn đời.

Nàng bước xuống giường hoa và nhẹ nhẹ đi ra phía sau.

Nhìn theo bóng nàng, Khoái Lạc Vương thở ra:

- Nàng cái gì cũng đẹp, chỉ có điều thể lực yếu đuối quá.

Và ông ta quay qua hỏi Trầm Lãng:

- Túc hạ thấy nàng như thế nào?

Trầm Lãng mỉm cười, nhưng rồi lại thở ra:

- Danh hoa Lưu chủ, tại hạ đâu dám phẩm bình.

Khoái Lạc Vương khẽ vuốt râu:

- Hơi hám của túc hạ in như là... ghen với bản Vương?

Trầm Lãng cười:

- Chính Vương gia hy vọng có thể làm cho tại hạ ghen đấy mà.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Tài sức của Trầm Lãng quả là muôn người nan địch, mà môi mép của Trầm Lãng thì muôn miệng cũng phải chịu thua... Nếu trời bắt chọn giữa Trầm Lãng và Bạch Phi Phi thì bản Vương bằng lòng chọn Trầm Lãng.

Trầm Lãng vòng tay cười:

- Vương gia nói như thế thật còn hơn muôn vàng lời khen tặng.

Khoái Lạc Vương vụt nín cười và nhìn thẳng vào mặt Trầm Lãng:

- Bản Vương đãi túc hạ như thế, mong túc hạ ngày sau đừng có phụ bản Vương.

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Tình tri ngộ này trọn đời không quên được.

Khoái Lạc Vương vỗ vai Trầm Lăng cười lớn:

- Hay lắm, anh hùng và mỹ nhân đều về cả nơi ta nhất định ngày nay bản Vương say mới được... Phải say mới được.

Ngay lúc đó Bạch Phi Phi đã tha thước đi ra.

Tà áo lụa của nàng phảng phất như tiên nữ.

Yến Nhi và Oanh Nhi theo sau, một bung mâm bát trần, một bung mâm kim bôi mỹ tửu.

Bạch Phi Phi cười thật đẹp:

- Không có chi đãi Trầm công tử, tiện thiếp chỉ có rượu “Khổng Tước Khai Bình”, một thứ rượu Vương gia rất ưa thích, nhưng biết có vừa ý Trầm công tử được chăng?

Trầm Lăng cười:

- Vương gia là người đầy đủ sức tài để giám thưởng ngoại nhân mỹ tửu, một khi Vương gia đã nhận là ngon thì.

Trầm Lăng nói chưa dứt, Yến Nhi bung mâm rượu bước tới chọt vấp phải tấm thảm dưới chân, chúi vào mình Trầm Lăng. Trầm Lăng lật đật đỡ lấy chọt nghe trong tay có một mảnh giấy vo tròn.